

INDONÈSIA

Cèlia Puchol

Ha sigut aquest estiu quan ha eixit la notícia de les massacres al Timor Oriental. I per a que haja sigut així sembla que calia que el nombre de morts fóra ja massa elevat per a que ho sapiguérem, i per a que l'ONU es mobilitzara. Darrere hi ha una llarga història que s'amaga, que ens inculpa.

El 20 de maig de 1998 la secretaria d'Estat dels Estats Units, Madeleine Albright, va demanar al cap d'estat, el general Suharto, la dimissió per així començar una transició democràtica. Unes hores més tard el vice-president (mà dreta de Suharto) passa a ser cap d'Estat. El que hi ha al darrere d'aquesta decisió no està els bons sentiments de la Sr. Albright i del Sr. Suharto. Casualment, quatre mesos abans, el món sencer s'assabentava que Suharto signava un acord més amb el FMI (el Fons Monetari Internacional). Un més dels que, des de 1965, quan va prendre el poder, ha signat amb EEUU; també d'altres països dels anomenats occidentals. Unes ajudes que tenien com a objectiu mantindre al poder el seu règim i la seua violència. Però no és un cas únic, sinó un més juntament amb d'altres dictadors com Mobutu Sese Seko, Saddam Hussein, Ferdinand Marcos, Anastasio Somoza, etc. Uns dictadors que, una vegada ja no han sigut útils per als interessos nord-americans, han sigut "destroats" i posats fora de joc per la mà dreta d'EEUU; l'OTAN, l'ONU, etc. en nom de la democràcia.

Posem-nos en antecedents per veure que tots aquests esdeveniments no són casuals. Acabada la segona guerra mundial, Estats Units té com objectiu el imposar un nou ordre mundial, i per a fer-ho, cal controlar totes les zones del món. D'aquestes, les més pobres tenen com a missió procurar matèries primeres a Occident, d'entre elles Àsia del Sud. Immersos en plena guerra freda la URSS també envia, al voltant de 1948, ajudes a Indonèsia. EEUU reacciona ràpidament per erradicar un possible nou brot de comunisme que pot fer perillar tota Àsia.

Deu anys més tard, el 1958, el Secretari d'Estat nord-americà emet un informe en què proposa el control de les tres principals crisis mundials: l'Alger, Pròxim Orient i Indonèsia. A més, per aquelles dates el Partit Comunista d'Indonèsia (PKI) començava a tenir un pes important en la vida social del país; lluita per defensar els interessos de les persones més pobres (la major part dels país). Una vegada analitzada la situació, l'ambaixada d'EEUU a Djakarta informa de la impossibilitat de lluitar i anul·lar el PKI per mitjans democràtics, i proposa la intervenció, millor dit, la solució militar (però sense que la seua influència siga molt "vista"). Però, per què tant d'interès en Indonèsia?

No és només el comunisme (la caça de bruixes nordamericana), les illes de la zona són un objectiu per als interessos petrolers d'Austràlia, d'EEUU i d'altres països occidentals.

Així les coses, al 1965, el general Suharto, ajudat econòmicament i militar, pren el poder per la força. "Casualment" el seu primer objectiu contra els que lluitar és el PKI. En pocs mesos les massacres acaben amb la vida de 500.000 persones i amb el PKI. La resposta de la premsa occidental és l'anim al nou règim. El New York Times i el setmanal Time ho qualifiquen com la millor notícia des d'Àsia en molts anys. Tot seguit, el Banc Mundial adreça importants ajudes a Indonèsia per a, entre d'altres coses, convertir-la en un paradís fiscal per a les gran empreses petroleres, entre d'altres. A més, gràcies a un dels plans d'ajuda del FMI, la família Suharto passa a tenir una de les fortunes més importants del país.

L'any 1975 Indonèsia va invadir el seu país veí: Timor Oriental, després que els seus habitants hagueren obtingut l'autonomia lluitant al llarg de molts anys amb els colonitzadors (Portugal). Ni Estats Units ni Austràlia fan res al respecte, perquè aquesta nova situació els serà beneficiosa a l'hora d'obtenir un domini absolut sobre les explotacions

petroleres de la zona. És més, EEUU fa una "caritativa" donació d'armes a Indonèsia. El resultat immediat va se la mort de 60.000 timoresos en pocs mesos. I l'ONU no fa res. Tres anys més tard (1978) nova donació d'armes i 200.000 morts; aquesta vegada no només amb la col·laboració dels Estats Units, sinó també de França, Austràlia i d'altres països occidentals. Així les coses, la població indonesa i timoresa comença a eixir massivament al carrer per a protestar per tot açò.

El 1989 Austràlia signa un acord amb Indonèsia per a poder explotar el petroli de Timor Oriental. I quan la població timoresa decideix democràticament sobre la seua autonomia. Occident li respon negativament, argumentant que l'autonomia no és viable econòmicament. Mentre, Suharto segueix matant i arribant a la situació actual que tothom coneix.

En aquest moment crec que preguntar qui domina el món, en mans de qui estem és massa innocent. No estem sotmesos i sotmeses a l'Estat, espanyol en aquest cas, no a l'exèrcit, sinó als interessos econòmics de les multinacionals, del FMI, del Banc Mundial, etc. Un poder sense societat, en mans de depredadors sense escrúpols. Ja en tenim prou. Canviem el sistema actual!

